

s.). V souzeném případě rozhodl otázku tu nejen důchodový výbor zřízený podle čl. II. a III. výnosu ministerstva železnic ze dne 6. června 1919 čís. 18.430 čís. 72 věstníku min. žel., nýbrž i rozhodčí soud (čl. IX. výnosu), třebaže se otázkou tou výslovně nezabýval. Neboť tím, že, zamítнув žalobu pro nedostatek příčinné souvislosti mezi chorobou žalobce a úrazem, rozhodl ve věci samé, uznal, že jde o úraz v podniku, jinak by byl musil žalobu pro nepřislusnost rozhodčího soudu odmítnouti. Je-li tomu tak, není třeba se ani zabývati otázkou, zda úraz při této dopravě jest v příčinné souvislosti s provozem železničního podniku. Není proto neúplností řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), že nebyly připuštěny důkazy o druhu vlaku, v němž dovolatel zpáteční jízdu z práce konal. Neprávem tvrdí dovolatel, prováděje dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., že nárok ten mu přísluší, i když jde o úraz v podniku, a odvolává se na rozhodnutí čís. 3323 sb. n. s. Neboť tam bylo vysloveno, že § 46 úrazového zákona neplatí v případě úrazu uznaného rozhodčím soudem za úraz v podniku, přihodil-li se z příčin vnějších mimo podnik ležících, kde tedy podnikatel neručí za něj z toho důvodu, že je majitelem podniku, nýbrž z příčin jiných, které s provozem podniku nemají nic společného. V souzeném případě však neutrpěl žalobce úraz z příčin vnějších, mimo podnik ležících, neboť ku provozování železničního podniku patří doprava osob po železnici a úraz žalobcův se stal právě při jeho železniční dopravě na cestě z práce do bytu.

Čís. 11987.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Označení závodu jako »první« jest nekalou reklamou jen, je-li způsobilé oklamati a zjednati tím podniku na úkor soutěžitele přednost při soutěži.

Slovu »první« jest přikládati význam jen časový, jde-li o pohřební ústav a přicházejí-li v úvahu jen dva pohřební ústavy v určitém místě.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, Rv I 954/31.)

Ve městě L. byly dva pohřební ústavy: žalobcův (firmy K.) a žalovaného Jana V-a, jenž užíval ve své firmě na návěstní tabuli, na úmrtních oznámeních, plakátech a letáčích označení »první l-ský pohřební ústav Jana V-a v L.« Žalobou, o niž tu jde, domáhala se firma K. na Janu V-ovi, by byl uznán povinným, zdržeti se ve své firmě označování svého závodu jako »první«, tvrdíc, že užívání tohoto označení jest neoprávněné a neodpovídá pravdě, ježto žalovaný jest vlastníkem pohřebního ústavu teprve asi 12 let, kdy ho koupil od Václava O-a, kdežto žalobkyně jest majitelkou pohřebního ústavu již od roku 1893, že označení, jehož užívá žalovaný, nejen že neodpovídá pravdě, ježto pohřební ústav žalobkyně trvá o 25 let déle, nýbrž uvádí i obecnstvo v omyl, ježto u obecnstva připouští dvojí výklad, ve směru časovém a v kvalitním; ve směru časovém že se míní dodatkem »první« stáří firmy, s hlediska kvalitního uvádí v omyl, jako by šlo o podnik vynikající nad ostatní, že označení to jest tudíž podle čl. 26 obch. zák. nepřípustné a jeho užíváním že

se žalovaný dopouští nekalé soutěže ve smyslu § 2 zák. o nekalé soutěži. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Předpis § 2 zákona proti nekalé soutěži uvádí ovšem v druhém odstavci příkladmo i údaje o trvání podniku, ale tím nenařizuje, že každý takový údaj o sobě jest již pokládati za nekalou reklamu, neboť závisí na různých dalších okolnostech, zda údaj ten jest »klamavý«, t. j. způsobilý ve smyslu prvního odstavce na úkor jiných soutěžitelů průměrné obecnost oklamati a tím teprve přijíti v úvahu jako prostředek nekalé soutěže. V souzeném případě zjistil soud prvního stádia, a odvolací soud si toto, ostatně vůbec nenapadené zjištění podle § 498 c. ř. s. osvojuje, že podnik žalované strany trvá již od roku 1888 a že osobní koncese udělená žalovanému v roce 1921 jest vlastně jen pokračováním původní koncese a že tedy podnik žalované strany i podle žaloby, i podle doslovu zákona jest skutečně v L. časově prvním, že toto označení jest časově správné a pravdivé. Je ovšem pravda, že slovo »první« připouští po případě i výklad ve smyslu kvalitním a že nejvyšší soud v jednom svém rozhodnutí, kde šlo o firmu vyrábějící určité produkty, z toho důvodu tento přídavek k firmě nepřipustil, avšak v souzeném případě jest uvážiti, že nejde tu o znění firmy, nýbrž o otázku nekalé soutěže, že nejde o výrobu, nýbrž o pohřební ústav, při němž o kvalitě pohřbu sotva lze mluvit v témž smyslu a že jde o podnik provozovaný v malém městě a svou činností na toto město a na jeho nejbližší okolí obmezený, kde i obchodní provoz obou konkurenčních podniků i jejich genese a stáří jsou většinou obyvatelstva známy, takže v tom směru není důvodné obavy, že označení »první« bylo by snad chápáno na úkor soutěžitelského podniku žalobního kvalitativně. Z těchto důvodů má i odvolací soud za to, že v souzeném případě vzhledem na určité a zvláštní, zde speciálně v úvahu přicházející okolnosti pravdivé označení »první« není způsobilé zákaznictvo klamati a tím žalobkyni v její soutěži se žalovaným poškozovati a že tudíž případu § 2 zák. proti nek. sout. tu není.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V prvním odstavci § 2 zák. z 15. července 1927 čís. 111 Sb. z. a n. jest obecně vymezena skutková podstata nekalé reklamy. Vyžaduje se, by kdo veřejně učinil nebo rozšiřoval o poměrech vlastního nebo cizího podniku údaje, které jsou způsobilé oklamati a zjednati tím podniku tomu na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži. V odstavci druhém téhož paragrafu vytyčuje zákon určité případy takových údajů a zmiňuje se zejména i o údajích o trvání neb o rozsahu podniku. Avšak i tyto údaje mohou býti nekalou reklamou jen, byly-li učiněny způsobem a jsou-li takové povahy, jak předpokládá odstavec první (slova »Náleží sem zejména údaje...«). Označil-li tedy žalovaný svůj závod jako »první l-ský pohřební ústav«, bylo by označení »první« nekalou reklamou, kdyby bylo způsobilé oklamati a zjednati tím podniku žalovaného na úkor žalobkyně přednost při soutěži. Odvolací soud správně uznal, že těchto podmínek tu není. Bylo zjištěno, že podnik žalovaného byl zří-

zen již v roce 1888, kdy náležel jeho předchůdci Václavu O-ovi, který tehdy dostal koncesi, že žalovaný od roku 1917 provozoval závod jako zástupce Václava O-a a že v roce 1921 byla mu udělena koncese, když Václav O. prohlásil, že se své koncese vzdává, bude-li udělena žalovanému, což se i stalo. Z toho je patrné, že změnou koncese nebyla přerušena kontinuita podniku, jehož počátek jest tedy položití do roku 1888. Poněvadž žalobce sám přiznává, že jeho podnik trvá teprve od roku 1893, a nebylo tvrzeno, že v L. jest ještě třetí pohřební ústav, jest označení žalobcova podniku jako prvního v L. pravdivé a nelze je proto pokládati ani za klamavé, pokud se slovu »první« přikládá význam v ohledu časovém. A jen tak může býti chápán, uváží-li se, že jde o pohřební ústav, jehož výprava a obsluha jest poměrně úzkému kruhu zájemců na něj odkázaných známa, nikoli o podnik výrobní, a že přicházejí v úvahu jen dva ústavy tohoto druhu v určitém místě, takže výrok »první« v přeneseném smyslu, jako »zvláště kvalitní« by ani pojmově nedopadal. V souzeném případě vzhledem ke zjištěným okolnostem bylo by slovo »první« vhodným dodatkem k bližšímu označení závodu ve smyslu čl. 16 obch. zák., i kdyby šlo o firmu, neboť by se jím rozlišovaly od sebe dva podniky stejného druhu v témže místě podle doby vzniku. Tomu není na odpor ani rozhodnutí č. 1514 sb. n. s., k němuž žalobkyně poukazuje, poněvadž jeho skutková podstata ve všech složkách jest naprosto různá.

Čís. 11988.

Probourání požární zdi v Praze, jakož i stav tím přivedený jest zakázané a nelze se domáhati splnění závazku ze smlouvy, že se žalovaný zavazuje podepsati po případě podání k stavebnímu úřadu o schválení stavební změny probouráním dveří v požární zdi.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, Rv I 1027/31.)

Žalující firma uzavřela s předchůdci žalované ve vlastnictví domu čp. 257 na Smíchově dne 30. září 1922 nájemní smlouvu o pronájmu obchodních místností na dobu od 1. listopadu 1922 do uplynutí 5 let po zrušení zákona o ochraně nájemníků. Tato nájemní smlouva byla knihovně vtělena. Dům čp. 257 na Smíchově koupila žalovaná a převzala též nájemní smlouvu uzavřenou se žalobkyní. Odstavec VI. nájemní smlouvy stanovil: »Pronajímatelé souhlasí se stávajícím probouráním dveří v přízemí domu čp. 257 na Smíchově do sousedního domu čp. 258 a zavazují se podepsati po případě podání k stavebnímu úřadu o schválení stavební změny probouráním těchto dveří nastalé. Naproti tomu se majitel zavazuje probourané dveře po ukončení nájmu zazdít a probouranou zeď na svůj vlastní náklad do dřívějšího stavu uvést.« Výměrem magistrátu hlav. města Prahy ze dne 6. května 1930 bylo oběma stranám nařízeno, by otvor v požární zdi byl co nejdříve zazděn, a to do týdne. Výměr se stal právoplatným, avšak lhůta k zazdění otvoru byla prodloužena do konce července 1931. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující firma na žalované, by bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna podepsati a žalující straně vydati listinu tohoto znění: »Magistrát hlav. města Prahy. V účtě podepsaný majitel domu čp. 258 na